

La cancellera Angela Merkel compareix davant els mitjans de comunicació, com s'acostuma a fer a Alemanya abans de les vacances d'estiu, dimecres 21 de juliol, a Berlín.

El govern de Merkel perd pistonada

BERLÍN ■ Gemma C. Serra

Imaginem-nos que la cancellera alemanya Angela Merkel convida els “barons” del seu partit, la Unió Cristianodemòcrata (CDU), a sopar a la Cancelleria. Ara per ara serien deu, els convidats a sopar, dels quals alguns fins i tot gairebé no es coneixen, perquè s'acaben d'estrenar. Potser algú, per trencar el gel, recordaria la novel·la d'Agatha Christie *Deu negrets* i buscaria al seu voltant qui és el primer candidat a desaparèixer. El càrrec de “baró” regional de la CDU ha deixat de ser sinònim de domini. En deu mesos, han desaparegut del seu càrrec sis líders regionals forts de la formació de Merkel. Tots han dimitit i han estat substituïts per rostres anònims, acabats d'estrenar, als quals molts electors ni coneixen. En definitiva, a qui van votar va ser al seu antecessor. Aquesta és la situació que domina als lands des que Merkel va ser

reelegida com a cap del govern. Ara mateix, a la CDU de Merkel, li queden deu lands d'un total de setze que té el país, i darrere d'això hi ha una situació de desgastament implacable.

Primer va dimitir el líder de Turíngia, Dieter Althaus, com a reacció a la seva desfeta electoral. En una situació semblant, va optar per la retirada Jürgen Rüttgers, el seu homòleg a Renània del Nord-Westfàlia, també després de l'esbatussada electoral del land, en què va perdre la majoria a la cambra alta, el Bundesrat, per a la coalició de govern de Merkel. Al marge d'aquestes dimissions “lògiques”, n'hi ha hagut dues més per raons mal explicades: el líder de Hesse, Roland Koch, va dir que passava a l'empresa privada, i el d'Hamburg, Ole von Beust, que va dimitir la setmana passada, va adduir raons personals. Al seu torn, Günter Oettinger, de Baden

Württemberg, va canviar el land per la Comissió Europea; i Christian Wulff, de la Baixa Saxònia, va prendre el relleu al president Horst Köhler, un altre dimissionari de la CDU que no se sap per què va renunciar. Sis barons i un president és un balanç preocupant.

Però, tot i això, quan Merkel fa acte de presència en aquest sopar imaginari no se la veu trista ni preocupada, sinó somrient. Aquest era exactament l'aspecte de la cancellera dimecres de la setmana passada, quan va oferir la clàssica roda de premsa prèvia a les vacances, tres dies després de la dimissió de Von Beust i mentre les últimes enquestes pronosticaven l'adéu a la seva coalició amb els liberals i una nova majoria per a una aliança entre socialdemòcrates i verds. És difícil saber si somreia perquè marxava de vacances, per amagar la por o perquè és tan forta com diuen.

WASHINGTON ■ Ricard González

Un monstre ingovernable. Una de les conseqüències del profund impacte que va deixar l'11-S a la psicologia col·lectiva dels Estats Units és el creixement descontrolat dels recursos, les agències i els professionals que es dediquen a tasques relacionades amb la lluita antiterrorista. D'acord amb un excel·lent treball d'investigació publicat la setmana passada al diari *Washington Post*, el secretisme que envolta aquestes activitats és tan gran que ni tan sols els màxims responsables del govern nord-americà són capaços de dir quant costa aquest gran gegant burocràtic, quanta gent hi treballa o quantes agències estan fent la mateixa feina.

EL TEMPS
El Pentàgon, seu de la Defensa dels Estats Units.

Les xifres que ofereix el *Post* són realment sorprenents: hi ha 1.271 organismes públics que es dediquen a tasques d'intel·ligència o lluita antiterrorista, als quals se n'han d'afegir uns 1.931 de privats; el nombre de persones amb accés a informació classificada *top secret* ascendeix a 854.000; i des de l'11-S s'han construït, o s'està en procés de fer-ho, trenta-tres edificis per a allotjar organismes dins aquest àmbit. Segons un alt càrrec del Pentàgon amb accés a les activitats secretes dins el Departament de Defensa, que agrupa dos terços dels organismes abans esmentats, el volum d'informació és tan elevat i complex que "no viuria suficient temps per a poder rebre tots els informes necessaris" de les activitats que es duen a terme en aquest apartat. És a dir, suggereix que la febre post 11-S ha creat un monstre burocràtic ingovernable d'infinites tentacles.

Tota aquesta inflació administrativa ha fet que augmenti la capacitat de recollir informació per part de l'estat, però també n'ha fet molt més difícil el processament, i sobretot, la coordinació entre les diverses unitats. Així

mateix, també ha provocat que hi hagi redundàncies en el sistema de seguretat que portin a la malversació dels fons públics. El document del rotatiu de la capital serveix per a confirmar la descoordinació que va posar en evidència Omar Abdulmutallab, el terrorista nigerià que va estar a punt de causar una gran tragèdia el dia de Nadal. Diverses agències posseïen la informació necessària que hauria permès neutralitzar l'intent frustrat d'atemptat de seguida. Així, doncs, el que es pregunten periodistes i polítics és si els Estats Units, havent-se gastat aquest diner, són més o menys segurs que abans. La Casa Blanca ha sortit al pas del reportatge assegurant que el creixement ha comportat un repte per a l'administració, però ha negat que no sigui capaç de controlar aquest gran conglomerat. La demostració seria la manca d'atemptats terroristes en territori nord-americà després de l'11-S. És clar que, per a aconseguir aquesta fita, han comptat amb la inestimable ajuda d'algun terrorista tan maldestre com Abdulmutallab.

AMMAN ■ Carla Fibla

Un pas endavant i un altre enrere.

A l'Orient Mitjà, les dones assolixen i perden significatius espais públics al mateix temps. Seguint les passes d'Egipte, a Síria les inquietuds del desaparegut xeic de la Universitat d'al-Azhar, que va emetre una fàtua o ordre religiosa, s'han traduït en la prohibició del nicab, el vel integral, a les escoles femenines que depenen de la principal institució religiosa del país. A la franja de Gaza, en canvi, la policia del moviment islamista Hamàs ha prohibit a les dones fumar amb el narguil, una tradicional pipa d'aigua, en espais públics, ja que ho considera poc adequat. Ambdues imatges tenen importància a la regió encara que els dirigents que han adoptat aquestes decisions segueixin patrons oposats.

Tot i que les condicions de vida de les dones a ciutat de Gaza o a Damasc són ben diferents, a l'Orient Mitjà les referències socials són imitades o criticades sense que importi gaire si el paper de la dona en sofreix les conseqüències. Si per una banda sembla que s'està exigint un major respecte per la seva persona, en rebutjar un vel que les cobreix i les oculta, amb l'excepció dels ulls,

al mateix temps s'està impedit que facin un acte social i familiar com és relaxar-se fumant una pipa d'aigua que han heretat.

El ministre d'Educació Superior de Síria, Giyat Barakat, ha explicat que la prohibició del vel integral afecta tant les universitats públiques com les privades, malgrat que el nicab és una peça de vestir no gaire estesa en aquest país àrab, on el 90 % de la població és musulmana. Aquesta mesura s'ha adoptat perquè, com també ha passat a Egipte i a Jordània, a Síria ha augmentat l'ús del nicab i perquè la desvinculació de l'islam radical per part del règim secular que presideix Baixir al-Assad és una prioritat. Al·leguen que "el nicab s'enfronta als valors de la universitat siriana després de censurar recentment l'ús d'aquest tipus de vel per part de les mestres de l'ensenyament públic.

EL TEMPS
Una dona fuma amb el narguil.

A la complexa realitat social de la franja de Gaza, on la diversió es limita a passejar per la platja o a asseure's en un cafè per a prendre un suc i fumar amb el narguil, el govern d'Hamàs hi ha afegit una nova mesura qualificada de puritana i en la línia del seu intent d'islamitzar la societat. La nova llei adverteix als propietaris dels locals on es permeti fumar la pipa d'aigua a les dones que seran penalitzats amb una multa o que fins i tot es podria decretar el tancament del cafè o restaurant. És difícil imaginar-se l'aplicació d'aquesta nova retallada dels drets de les dones palestines al cafè a l'aire lliure del Marna House, per exemple, en ple centre de la ciutat de Gaza, on cada dia dones en grup o amb la família conversen mentre fan que sonin les bombolles d'aigua, o a les platges, on hi ha petites haimes en les quals les dones es passen la pipa d'aigua mentre observen el seu voltant.

Països Catalans

La pista d'aterratge de Laporta

Barcelona ■ Redacció

Crida a la Solidaritat Catalana per a la Independència, el projecte impulsat per l'expresident del FC Barcelona, Joan Laporta, el notari Alfons López-Tena i el diputat Uriel Bertran, es va donar a conèixer dimarts passat. Divendres, en el seu segon acte públic, es feia una fotografia de família a l'emblemàtica plaça del Rei de Barcelona, dels tres impulsors de la iniciativa amb personalitats que li donen suport. Entre aquestes, l'escriptora d'Alcoi, Isabel Clara Simó, que va tornar a llegir el manifest que fa una crida a totes les formacions polítiques sobiranistes per tal de configurar una única llista a les eleccions al Parlament de Catalunya. També hi van ser presents l'alcalde d'Arenys de Munt, Carles Mora, mossèn Josep Dalmau, la portaveu de la Coordinadora Nacional de les Consultes, Anna Arqué, l'escriptora Patrícia Gabancho, els periodistes Vicent Partal i Víctor Alexandre, l'economista Elisenda Paluzié, Miquel Strubell o Emili Valdero, entre d'altres.

La crida no triomfa. La proposta llançada dimarts per Laporta, Tena i Bertran abastava totes aquelles formacions que contemplessin el sobiranisme en els seus programes. Així, la crida s'obria a les formacions del Parlament, com CiU, Esquerra o Iniciativa, però també a formacions extraparlamentàries, com les CUP, Reagrupament i totes aquelles plataformes, associacions o entitats que defensin la necessitat d'un estat propi per a Catalunya.

Aviat però, les formacions del Parlament s'han desmarcat de la proposta, de manera més o menys explícita. ERC, adduïa que sense la incorporació de CiU –que no ha valorat la proposta–, la força majoritària, la iniciativa quedava en “paper mullat”.

Una altra formació independentista, la CUP, també s'ha desmarcat de la iniciativa, tot i que ha saludat el

Foto de família, a la plaça del Rei de Barcelona, de les personalitats que donen suport a la Crida a la Solidaritat Catalana per a la Independència.

creixement de propostes independentistes. Per a aquesta formació de l'esquerra independentista, “qualsevol projecte independentista ha de partir de l'àmbit dels Països Catalans”, tal com diu en un comunicat emès. Així mateix, consideren que “una única llista independentista sense un programa social i econòmic és impossible” i recorden el precedent històric de Solidaritat Catalana, del 1906, la ruptura del qual l'atribueixen, en el mateix comunicat, a “la dreta per l'oposició a l'avenç de l'escola pública”. De manera que obren la porta a participar a un projecte d'aquestes característiques “sempre que no hipotequés el nostre programa en defensa dels interessos de les classes populars”. Des de la CUP, però, també es critica “determinats lideratges no deslliurats de tics oportunistes que dificulten el funcionament democràtic”.

Reagrupament insisteix. La proposta de Laporta, Bertran i Tena acon-

segua en els primers dies el suport via web de prop de tretze mil persones, a través d'internet. Tot i això, el rebuig pràcticament unànime de totes les formacions polítiques en fa inviable l'èxit. Tot i així, els impulsors no han descartat convertir la iniciativa en una candidatura més a les properes eleccions al Parlament.

Reagrupament, una de les formacions que sí que ha expressat la disponibilitat a seguir la crida, ha proposat, vist el fracàs de la iniciativa, una coalició electoral que aglutini les dues propostes. I és que, de fet, a la tercera assemblea de la formació impulsada per Joan Carretero, en la qual es van aprovar les llistes per a les eleccions al Parlament, es va donar llum verda a la direcció per a poder negociar amb altres formacions independentistes. És a dir, per a poder deixar la porta oberta a un possible acord amb la candidatura que pugui impulsar finalment Joan Laporta, amb qui fins llavors no s'havia pogut tancar cap acord.